

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti oznámení žalované ze dne 22. 12. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, č. j. 1 Cad 10/2009 - 6,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti oznámení žalované ze dne 22. 12. 2008, č. X, jímž žalovaná stěžovateli sdělila, že od lednové splátky 2009 mu bude upraven vyplácený důchod podle nařízení vlády č. 363/2008 Sb. tak, že starobní důchod v procentní výměře dosud vyplácený ve výši 1677 Kč bude zvýšen o 4,4 % na 1751 Kč měsíčně a základní výměra zůstane v dosavadní výši, tedy 2170 Kč měsíčně.

Městský soud v Praze žalobu, která argumentovala nízkou částkou důchodu, která je diskriminační a v rozporu s Evropským zákoníkem sociálního zabezpečení, odmítl dospět k závěru, že oznámení o výplatě důchodu není ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, tedy rozhodnutím. Oznámení je pouze sdělením, kterým se žalobci oznamuje, jak bylo postupováno ve smyslu nařízení vlády, které valorizuje přiznané a vyplácené důchody. K úpravě výše důchodu by došlo i bez vydání oznámení, jde pouze o informační nástroj, jímž se žádá dávka důchodového pojištění nepřiznává. Podle § 86 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, se písemné rozhodnutí při valorizaci nevydává a proti oznámení lze uplatnit do 60 dnů po splátce dávky důchodového pojištění, od které byla provedena změna její výše, námitky. Námitky se podávají žalované, která je pak povinna vydat rozhodnutí o výši dávky. Stěžovatel žádné námitky proti oznámení nepodal, brojil přímo proti němu žalobou.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se se závěrem Městského soudu v Praze neztotožňuje a je přesvědčen, že i proti oznámení o výši důchodu je oprávněn se bránit u soudu, protože je lze považovat za rozhodnutí. Nařízení vlády č. 363/2008 Sb. sice zvyšuje důchody přiznané před 1. 1. 2009, avšak reálně se důchody stále snižují, a to s ohledem na zvyšování dalších nákladů na bydlení, základní životní potřeby a jiné ceny zboží. Nařízení vlády je proto diskriminační a v rozporu s Ústavou České republiky, neboť nejnižší starobní důchod (2200 Kč měsíčně) je zvýšen o 1,32 Kč, kdežto nejvyšší starobní důchod (70 000 Kč měsíčně) je zvýšen o 2985 Kč, čímž poživatelé nejnižších starobních důchodů jsou vyřazeni z možnosti čerpat nutnou základní zdravotní péči.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody subsumovatelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a pro tyto důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z hlediska sporné otázky, jak byla nastolena rozhodnutím Městského soudu v Praze, je rozhodná úvaha o charakteru oznámení o výši dávky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se závěry Městského soudu v Praze lze v zásadě souhlasit s ohledem na rozhodná ustanovení zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení § 86 odst. 1 zmíněného zákona stanoví, že rozhodnutí o dávkách důchodového pojištění se vydává písemně, pokud se dále nestanoví jinak. Při vyhotovení rozhodnutí s použitím automatizované výpočetní techniky může být rozhodnutí vydáno v mezinárodní abecedě s předtištěným razítkem orgánu sociálního zabezpečení a jménem, příjmením a funkcí zaměstnance odpovědného za vydání rozhodnutí. Odstavec druhý téhož paragrafu pak výslovně stanoví, že písemné rozhodnutí se nevydává, jde-li o hromadné zvyšování vyplácených dávek důchodového pojištění; namísto toho v těchto případech obdrží příjemce dávky důchodového pojištění písemné oznámení o zvýšení těchto dávek. Zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení

toto oznámení za rozhodnutí ve smyslu aktu aplikace práva, jímž se individuálně stanoví práva nebo povinnosti, nepovažuje. To vyplývá z následné úpravy obsažené v ustanovení § 88 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který zakotvuje zvláštní námitkový mechanismus proti tomuto oznámení. Individuální rozhodnutí o dávce důchodového pojištění, které podléhá případnému soudnímu přezkumu, vzejde až z tohoto námitkového řízení, které však musí příjemce dávky iniciovat (podle § 88 cit. zákona lze proti postupu uvedenému v § 86 odst. 2 uplatnit do 60 dnů po splátce dávky důchodového pojištění, od které byla provedena změna její výše, námitky; námitky se podávají České správě sociálního zabezpečení a Česká správa sociálního zabezpečení vydá do 30 dnů ode dne, kdy jí námitky došly, **rozhodnutí o úpravě dávky** důchodového pojištění provedené podle § 86 odst. 2).

I kdyby snad bylo lze hypoteticky uvažovat o tom, že by oznámení o výši dávky mohlo být v materiálním smyslu považováno za jakési deklaratorní rozhodnutí (jak stěžovatel bez jakýchkoliv argumentů implicitně dovozuje), žaloba směřující přímo proti němu by byla stejně nepřijatelná, a to pro nevyčerpání řádných opravných prostředků ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., neboť námitkový mechanismus zakotvený v § 88 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení by v takovém případě zjevně plnil úlohu řádného opravného prostředku.

Stěžovatelova argumentace ostatně proti závěrům Městského soudu v Praze o povaze oznámení žalované nijak nesměruje - stěžovatel sice projevil názor, že by oznámení mělo být přezkoumatelné, pro tento závěr však nepřináší žádné argumenty. Veškerá jeho argumentace směřuje k domnělému diskriminačnímu charakteru nařízení vlády, jímž byly důchody valorizovány.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Cad 10/2009 - 18, ustanovena pro řízení o kasační stížnosti zástupkyně Mgr. Dagmar Rezková Dřímlová. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za tři úkony právní služby spočívající v převzetí věci a první porady s klientem podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, v další poradě s klientem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu a v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí podle ustanovení § 7 bod 2. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč. Dále náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy Nejvyšší

správní soud přiznal ustanovené zástupkyni na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů 2400 Kč. Pro zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu